

New York, 2028. február 11., péntek, este 9 óra

Wyatt Grayson New York egyik lepukkant kocsmájában várt valakire, akit már nagyon régen nem látott. A fickó neve Mickey volt, és ez minden, amit bárki is tudott róla, azonkívül, hogy Graysonhoz hasonlóan őt sem érzékelte Orient, és nem látott bele a gondolataiba, valamint meglepően tájékozott volt mind a földi, mind a földöntúli dolgokban. Wyatt azt is tudta, hogy hol lakott, sőt meglehetősen régen ismerte. Egy ideig komolyan meg volt győződve arról, hogy Mickey maga Illés próféta, vagy legalábbis a nagy próféták szelleme lakozik benne, de aztán mégis arra a meggondolásra jutott, hogy Mickey személyével kapcsolatban valami sokkal nagyobb titok van a háttérben.

Ő beszélte meg Wyatt-tel a találkozót erre a helyre, amely mindennek volt mondható, csak ízlésesnek nem. Tulajdonképpen átmenetet képzett egy munkásszálló és egy vadnyugati kocsmá között, és nem is volt benne sokkal több modernitás. Mintha valóban a 19. századból repítette volna át valaki a jelen korba. Ebben a kócerájban mindennaposak voltak a verekedések, ami eléggé meglátszott a helyiség többször ácsolt, rozszant bútorzatán.

Egyszer csak kinyílt az ajtó, és belépett egy magas alak. Bő köpeny fedte a testét, a csuklyája teljesen az arcába volt húzva, és ebből adódóan így, első látásra mind az alkatára, mind a nemére csak következtetni lehetett. Grayson viszont rögtön tudta, hogy az ő embere érkezett meg. Tulajdonképpen Wyatt hívta őt, hogy beszélniük kell, de Mickey beszélte meg a találkozót erre a lehetetlen helyre.

Lassan odasétált a pulthoz, megállt, és megszólította a csapatot:

– Egy korsó sört kérek! – mondta olyan hangon, amelyről jól érezhető volt, hogy visszafogta magát, mégis úgy hangzott, mint a mennydörgés.

Miután megkapta a sörét, a pultra dobott egy tízdollárost.

– Az apraja a magáé! – közölte. Közben a legközelebbi asztaltól felállt két eléggé rosszarcú, fürdővizet már régen nem látott, koszos, cowboy viseletbe öltözött, nagydarab fickó, és megálltak Mickey mögött.

„Ebből verekedés, pontosabban verés lesz” – gondolta Wyatt. „Szerencsétlenek nem tudják, kibe készülnek belekötni.”

A csuklyás figura megfordult kezében a korsó sörrel, hogy Wyatt asztalához siessen, de látta, hogy a két csirkefogó útját állja. Udvariasan, egyetlen szó nélkül kikerülte őket, de az egyik, az idősebb megfogta a karját, és ráripakodott:

– Hé, jedi mester! – szólt az idült alkoholisták jellegzetes, artikulációs problémával küzdő, rekedtes hangján. – Várj csak egy kicsit!

– Jó lenne, ha utamra engednél – mondta Mickey kísérteties nyugalommal. – Feltéve, ha nem akarsz kórházba kerülni. Egyébként is: mi a gondod velem?

– Az, hogy ez egy csöndes hely, ahol nem szoktak ordibálni – felelt a kérdésre a másik, némileg jobb bőrben lévő, fiatalabb figura.

– Ordibáltam volna? – kérdezte Mickey, miközben anélkül, hogy odanézett volna, hátratette a korsó sört a pultra.

– Igen, ordibáltál, és az ilyen sérti a fületem! – válaszolta az idősebbik.

– Nem emeltem fel a hangom – mondta a csuklyás nyugodtan. – Csak erős az orgánumom, nem tehetek róla. Na, üljetek szépen vissza

a helyetekre, igyátok meg az italotokat, aztán sipirc haza, mert úgy látom, pihennetek kéne!

Erre az idősebb alkoholista – aki valaha nagyon jó erőben lehetett – meglendítette a karját, hogy bevigyen egy jobbhorgot. Valóban gyors és erős ütés volt a fickó lerobbant állapotához képest, ám a csuklyás feje villámgyorsan hátramoszdult, épp csak annyira, hogy az orra előtt öt centivel zúgjon el az ütés. A fickót persze továbbvitte a lendület, és száznyolcvan fokot fordulva hasra vágódott.

A másik fickó épp emelte volna a kezét, de kellemetlen meglepetés érte: Mickey jobb marka valami elképzelhetetlen gyorsasággal fonódott a nyakára, és egy pillanat alatt a levegőben találta magát. Sokat nem tudott elmélkedni a dolgok ilyenén fordulatan, mert a következő pillanatban a nagydarab férfit úgy, ahogy volt, a nyakánál fogva a falhoz vágta, mint egy rongybabát. Tette azt ráadásul úgy, hogy látszott a tartásán, hogy sem a törzsizmait, de még a vállát sem nagyon adta bele a dobásba: csak úgy könnyedén könyökből.

A két fickó elképedve tápázkodott fel a földről, és morcos arccal, de szó nélkül visszaültek az asztalukhoz. A jelenet alatti csöndet újra felváltotta a kocsmá egyébként kellemes zsongása, amikor mindenki újra elkezdett a saját dolgával foglalkozni.

Mickey felvette a pultról a sörét, és elindult Wyatt asztala felé.

– Helló, Wyatt! – köszönt, amikor odaért.

– Helló, Mickey! – viszonzta az üdvözlést Wyatt.

Mickey leült a Wyatt-tel szemben lévő székre, és lehúzta a fejről a csuklyát. Hosszú, szőke haja volt, nagy szakálla, égszínkék szeme, amely valami földöntúli tudást és nyugalmat sugárzott. Wyatt ismerte ezt a tekintetet, így neki nem is ez volt feltűnő, hanem az, hogy – dacára annak, hogy számításai szerint Mickey életkora már legalább

hatvan év körül lehetett – sem az arcán, sem a szemei körül nem volt egyetlen egy ránc vagy szarkaláb sem.